

(k nedožitým 95. narozeninám Františka Fajtla)

Slovo hrdina se moc často nepoužívá. Po roce 1948 bylo devalvováno postavami, které byly vnucovány do čítanek, nebo učebnic dějepisu. Jako vzor hrdiny měla mládež k dispozici například pionýra Pavlíka Morozova, který udal strýce, protože neodevzdal obilí státu a byl za to zabit.

Po roce 1989 jsou slova "vlast" či "vlastenectví" často vyslovována jako cosi nepatřičného a nevhodného. Četl jsem i názor, že není důvod slavit 28. říjen 1918 jako vznik Československé republiky.

Byli však lidé, kteří slovo "vlast" často nevyslovovali, ale za svou vlast byli ochotni položit svůj život. Jedním z nich byl i František Fajtl, který by se 20. srpna dožil 95 let. Generálporučík Fajtl však po dlouhé nemoci, 4. října loňského roku zemřel.

Životopis Františka Fajtla je sám o sobě knihou. Pan Fajtl jich napsal a vydal 18. Patřil ke generaci, která dospívala po vzniku samostatného státu. Tito lidé, bez velkých gest a řečí, vyrůstali pod vlivem Sokola a Skauta. Milovali přírodu, demokracii a nenáviděli násilí. František Fajtl byl po absolvování obchodní akademie přijat na Vojenskou akademii v Hranicích na Moravě. Díky svému sokolskému zdraví byl přijat k letectvu a v hodnosti poručíka sloužil v Olomouci a v Přerově.

Mnichovský diktát a 15. březen 1939 byl krutým zásahem do vlny vlasteneckého nadšení bránit Československo. V té době nebylo slovo důstojník, jako o pár let později, synonymem nevzdělance a parazita. Svůj kádr měla československá armáda v legiích, a za dvacet let se podařilo vychovat kvalitní důstojnický sbor. Po nacistické okupaci zůstala část důstojníků v domácím odboji v Obraně národa, druhá část odešla bojovat do zahraničí. Stejně jako spousta ostatních mladých vojáků, volil František Fajtl cestu do Polska. Po napadení Polska nacisty 1. září 1939 vedla další cesta našich vojáků do Francie. Řadu z nich čekala i Cizinecká legie. František Fajtl se stal příslušníkem francouzského stíhacího letectva a účastnil se bojů o Paříž.

Po kapitulaci Francie se panu Fajtlovi podařilo dostat do Velké Británie. V té době byla Velká

Britanie jedinou zemí válčící s Hitlerem. Celá země se zúčastnila přípravy na možnou invazi nacistů, milióny dětí byly evakuovány na venkov i za moře. Kdo měl ruce, vyráběl zbraně. Oči všech se v té době upíraly k nebi. Na něm se odehrávala pověstná "Bitva o Anglii". Stíhačky Hurrican a Spitfire se denně utkávaly s německými Me - 109. V té době bylo více letadel než anglických pilotů, a tak naši letci bojovali s Brity, Kanadany, Poláky a dalšími národy a vytvořili tři stíhací squadrony. František Fajtl létal u 310. stíhací squadrony, i u slavné 313. squadrony. Sestřelil čtyři německá letadla. Velel i anglickým a belgickým pilotům u 122. britské squadrony.

Dne 5.května 1942 byl Fajtl nad Francií sestřelen. Na naše vojáky bojující v zahraničí Němci nevztahovali předpisy o vojenských zajatcích. Jako příslušníky Protektorátu na ně čekal koncentrák a smrt. Díky Francouzům se Fajtl dostal až do Španělska, kde sice skončil v koncentráku, ale britská diplomacie jej vrátila do Anglie. Do února 1944 byl velitelem 313. squadrony, ale pak RAF opustil, a spolu s dalšími se v Sovětském svazu podílel na formování 1. československého samostatného stíhacího pluku, s nímž se zúčastnil bojů ve Slovenském národním povstání a Ostravské operace.

Po válce do roku 1948 působil František Fajtl v řadě vojenských funkcí. Je mimo jiné nositelem Řádu Čestné legie a britského vyznamenání Distinguished Flying Cross.

Nový režim mu "nadělil" degradaci na vojína a 17 měsíců bez soudu na Mírově. Tam se jistě sešel i s těmi, proti kterým za války bojoval. Po propuštění až do roku 1964 pracoval jako dělník a skladník. Rehabilitace, včetně povýšení na plukovníka, byla jen částečná. Ta úplná přišla až po roce 1989. V roce 1990 byl povýšen na generálmajora a v roce 2003 na generálporučíka.

Myslím, že z řady tváří pilotů z Anglie si tvář generálporučíka Fajtla s bílými vlasy a vousy, ale i s hůlkou v ruce vojáka každým coulem, zapamatoval každý. Jistě sám nikdy nevyslovil slovo hrdina, řekl by, že dělal jen to, co potřebovala jeho milovaná vlast - Československá republika.

V době, kdy čelní představitelé tohoto státu soutěží o největší skandál v rodině, je třeba se zmínit i o tom, že pan Fajtl si v roce 1947 vzal svou milovanou Hanu, která s ním snášela spíš zlé, než dobré až do konce.

Když jsem procházel Westminsterský chrám v Londýně, byl jsem hrdý i na tabulku věnovanou našim vojákům bojujícím za Anglii, i za svou rodnou vlast.

Díky, pane Fajtle!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 20 Srpen 2007 04:00

Slova "vlast" a "vlastenectví" se přestávají nosit, alespoň navenek to tak vypadá. Vítězí rychlý úspěch, peníze a povrchnost. Zastavme se na chvíli a věnujme minutu ticha panu Františku Fajtlovi, tomu "frajerovi všech frajerů". Nikdy na něj nezapomenu.